

Ricardo Mella, Κολλεκτιβισμός

Πέρασαν οι ημέρες που η σοσιαλιστική συναισθηματικότητα περίμενε τα πάντα από τη μητέρα γη και απαιτούσε τα πάντα από αυτή. Πέρασαν οι μέρες που η επανάσταση ήταν απλώς ένα συναίσθημα και καταφερόταν κωμικά κατά του ατομικισμού πρόσωπο με πρόσωπο με την ανώτατη εξουσία του Κράτους ή της κοινωνίας, του πελάτη του. Πέρασαν οι ημέρες που ο σοσιαλισμός και η επανάσταση δεν είχαν φιλοσοφία, παρά εκείνη της καρδιάς, καμία αρχή περί δικαιωμάτων και δικαιοσύνης, αλλά αυτή της παγκόσμιας αγάπης.

Όλες αυτές οι αντιλήψεις, όλες αυτές οι ιδέες είναι μόνο μεταξύ μας ως ένα απόθεμα αυτού που δεν υπήρξε ποτέ, ως ένα υπόλειμα της απομακρυσμένης μας προέλευσης.

Σήμερα, η Επανάσταση έχει την ορθολογική της φιλοσοφία, την αρχή του δικαιώματος και της δικαιοσύνης της. Έχει εισέλθει πλήρως στην περίοδο της ωριμότητας και είναι άχρηστο το να κοιτάξουμε πίσω. Ο άνθρωπος δεν περιμένει πλέον από την κοινωνία αυτό που δεν πρέπει και δεν μπορεί να περιμένει. Η κοινωνία δεν είναι γι' αυτόν μια στοργική μητέρα που δεσμεύεται από καθήκον να καλύψει όλες του τις ανάγκες. Ξέρει ότι όλα αυτά εξαρτώνται από τη δική του δραστηριότητα και τη δραστηριότητα εκείνων που επιθυμούν να συνεργαστούν μαζί του. Η ελευθερία είναι αρκετή υπό συνθήκες ισότητας, ώστε να είναι σε θέση να εγκαταλείψει ένα ον που καθορίζει μόνο τη θέλησή του, την κοινωνία. Αυτό είναι το έργο του και η εργασία του αυτή είναι απαραίτητη για την αντιμετώπιση των ατομικών ελλείψεων. Δεν υπάρχει μητέρα του ανθρώπου που έρχεται: αυτή η αντίληψη πέθανε μαζί με την ιδέα του Κράτους, και αντί αυτού παραμένει μόνο το ελεύθερο άτομο για να συγκροτήσει επίσης ελεύθερες κοινωνίες.

Ο άνθρωπος έχει το δικαίωμα να ικανοποιήσει όλες του τις ανάγκες, αλλά να τις ικανοποιήσει για τον εαυτό του, μέσα από τη συνετή χρήση όλων των δυνατοτήτων και των στάσεών του, μέσα από το έργο του. Από τον εαυτό του, λοιπόν, περιμένει αυτή την ικανοποίηση, όχι από την κοινωνία ή το Κράτος. Εάν δεν είναι αυτός, μπορεί να συνεργαστεί, επιδιώκοντας να συμπληρώσει τις ανεπάρκειές του μέσα από ελεύθερες ενώσεις συνεργασίας, πίστωσης, νομίματος και ασφάλειας. Αυτό είναι όλο. Ελευθερία, ελευθερία για πάντα!

Εάν ο ατομικισμός έχει ρίξει τον άνθρωπο στη βία και την έλλειψη αλληλεγγύης, ο κομμουνισμός τον ωθεί σε μια κηδεμονία, σε μια αυτοαναίρεση και τον καθιστά απλό μέσο της κοινωνίας ή του Κράτους, δύο ταυτόσημα πράγματα με διαφορετικά ονόματα.

Στο όνομα της ελευθερίας απορρίπτουμε τον κομμουνισμό! Στο όνομα της αλληλεγγύης απορρίπτουμε τον ατομικισμό! Αυτή είναι η άποψή μας.

Η ελευθερία και η αλληλεγγύη αρκούν για την επίλυση του προβλήματος. Εξ ου και η κολλεκτιβιστική σχολή.

Γνωρίζουμε ότι ο κολεκτιβισμός δεν είναι πανομοιότυπος σε όλα τα μέρη. Γνωρίζουμε ότι υπάρχουν αυταρχικές σχολές που υποστηρίζουν μια οικονομική ιδέα παρόμοια με τη δική μας και την βαπτίζουν ακόμη και με το ίδιο όνομα. Αλλά αυτό δεν έχει σημασία. Απαιτούνται ιδέες και περισσότερες ιδέες, τα ονόματα είναι απλώς θέμα συμβατικότητας. Ας συμφωνήσουμε να ονομάσουμε τη λύση που προτείνουμε στο πρόβλημα της ιδιοκτησίας κολεκτιβισμό επειδή δεν είναι ούτε κομμουνιστικός ούτε ατομικιστικός. Αυτό είναι όλο.

Ας εξηγήσουμε τις ιδέες μας και να προχωρήσουμε.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι στο πλαίσιο του ατομικισμού και του κομμουνισμού υπάρχουν δύο αδιαμφισβήτητες αρχές. Ο άνθρωπος είναι απόλυτος κύριος της εργασίας του. Η ανθρωπότητα είναι κυρίαρχη όλων των μέσων παραγωγής που περιέχει η φύση. Δώστε στην ανθρωπότητα και τον άνθρωπο αυτό που τους οφείλεται και έχετε τον κολεκτιβισμό.

Ο άνθρωπος γεννιέται με τη δύναμη να παράγει και η φύση αναμένεται να παρέχει τα μέσα για να συνεχίσει ο άνθρωπος αυτήν τη δραστηριότητα. Αφήστε τον άνθρωπο ελεύθερο να εξασκήσει τις δυνάμεις του και σε πνεύμα δικαιοσύνης - δεν έχετε τίποτα άλλο να κάνετε. Οτιδήποτε κατέχει ο κόσμος, ο άνθρωπος μπορεί να το χρησιμοποιήσει για τη δουλειά του. Το δικαίωμα είναι καθολικό και ανήκει σε όλους. Συνεπώς, κανείς δεν μπορεί να εκμεταλλευτεί ακόμα και το μικρότερο μέρος αυτού του αμοιβαίου κεφαλαίου, το οποίο δεν κοστίζει τίποτα και κανένας δεν το δημιουργεί. Με ποιο δικαίωμα ή με βάση ποιο νόμο θα πρέπει ο άνθρωπος να κάνει κάτι περισσότερο; Πώς θα αναγκαστεί να επιτελέσει το ατομικό του έργο ως μέρος του αμοιβαίου κεφαλαίου; Αφήστε τον ελεύθερο. Είναι κύριος της εργασίας του, έχει την κατοχή του προϊόντος της εργασίας του και μόνο με την ελεύθερη βούλησή του μπορεί να δωρίσει ή όχι στην κοινωνία. Στην πρώτη περίπτωση θα είναι μια αρκετά ελεύθερη και αυθόρμητη πράξη της ύπαρξής του. Στη δεύτερη περίπτωση θα είναι ένα αναμφισβήτητο δικαίωμα και απεριόριστη κυριαρχία. Η υπέρβαση αυτών των ορίων και η ελευθερία θα καταστραφούν.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο επιβεβαιώνουμε την κοινή κατοχή όλων των μέσων παραγωγής και επιβεβαιώνουμε διπλά το δικαίωμα της ιδιοκτησίας και κατοχής ατομικών και συλλογικών προϊόντων για το άτομο και την κοινότητα, το πλήρες, απόλυτο δικαίωμα στο προϊόν της εργασίας.

Τοποθετήστε όλους τους ανθρώπους σε ένα καθεστώς ισότιμων οικονομικών συνθηκών, παρέχοντάς τους όλα τα μέσα παραγωγής και έχετε την αρχή της δικαιοσύνης. Δώστε σε όλους τους ανθρώπους την ελευθερία να διαθέτουν, όπως τους ταιριάζει καλύτερα, τα συναισθήματά τους, τις σκέψεις τους και τα έργα τους και θα έχετε δικαιοσύνη σε όλη την εκπληκτική πληρότητά της. Αυτό λέει ο κολεκτιβισμός, αυτό λέει η αναρχία.

Μη μας ρωτάτε πώς είναι να καθορίσουμε το προϊόν της δουλειάς του καθενός, διότι θα ήταν μια ανόητη ερώτηση. Σε μια κατάσταση ελευθερίας δεν ταιριάζουν a priori φόρμουλες. Η πολυμορφία της εργασίας παράγει ποικίλες λύσεις. Η Ελευθερία τις εγγυάται. Σε ένα έργο [η λύση] θα καθοριστεί από το ίδιο το άτομο. Σε ένα άλλο, θα είναι η ανταλλαγή και οι σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων που θα το καθορίσουν. Σε μια άλλη, θα είναι ένωση, ελεύθερα κυριαρχούμενη και ελεύθερη συμφωνία.

*Το κείμενο αυτό δημοσιεύτηκε το 1891. Αγγλική μετάφραση: Shawn P. Wilbur. Ελληνική μετάφραση:
Ούτε Θεός-Ούτε Αφέντης.